

LEZING OPENBARING 21-22:5

Inleiding

De nieuwe hemel en aarde is het thema voor vanavond. Een heel rijk gedeelte dat nogal tot de verbeelding spreekt. De hele bijbel, Gods hele plan met de werkelijkheid en de mens, komt hier tot zijn volle vervulling, in Openbaring 21-22.

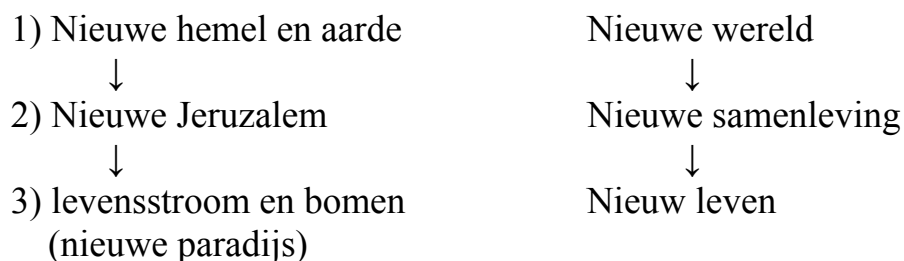
Maar we beginnen bij het begin. Wat ziet Johannes eigenlijk?

Inhoud van het tekstgedeelte / 3 delen

Johannes ziet een nieuwe hemel en aarde (vers 1), en hij ziet daarop het Nieuwe Jeruzalem neerdalen (vers 2) er volgt enige uitleg over hoe deze nieuwe wereld zal zijn, en God belooft de dorstige te geven uit de bron van levend water (vers 7). Deze twee dingen, het nieuwe Jeruzalem en de bron van levend water, worden aan Johannes vervolgens in meer detail getoond door een engel: het Nieuw Jeruzalem wordt beschreven vanaf v9 en de levensstroom vanaf H22.

Je kan het zien als een camera die al meer inzoomt: We zien eerst het hele heelal, het universum in zijn geheel: Johannes ziet een nieuwe hemel en aarde, en ziet daarop ook de nieuwe stad neerdalen – daarna zoomt de camera in op die stad – en daarna nog verder op het centrum van die stad waar de troon van God staat en de levensrivier en de levensbomen.

Het stuk bestaat dus eigenlijk uit drie delen. Openbaring 21:1-8 (de nieuwe hemel en aarde/schepping) en Openbaring 21:9-24 (nieuwe Jeruzalem) en levensstroom en de levensbomen getoond (H22:1-5), het nieuwe paradijs.

De nieuwe wereld die God gaat scheppen wordt gekenmerkt door een nieuwe samenleving, een nieuwe maatschappij, en die nieuwe wereldorde wordt weer gekenmerkt door nieuw leven. Echt leven!

Het gaat dus in al deze drie gedeelten om maar 1 werkelijkheid. We zien drie beelden die elk een eigen aspect van deze nieuwe werkelijkheid uitleggen

Het nieuwe Jeruzalem

Het nieuwe Jeruzalem is dus het beeld van de nieuwe samenleving die deze nieuwe wereld gaat bevolken.

Johannes ziet in het eerste gedeelte in vers 1 een nieuwe hemel en aarde. Hij ziet daarop, in vers 2, het hemels Jeruzalem neerdalen. De nieuwe hemel en aarde worden dus ‘bewoond’ door deze stad. Nu wordt de nieuwe hemel en aarde niet ‘bewoont’ door een stad in de zin van een stenen constructie van straten en gebouwen – maar, zoals vers 3 zelf uitlegt: deze stad is het beeld van God die temidden van *mensen* woont. Het nieuwe Jeruzalem is dus het beeld voor een samenleving van *mensen* waar God woont.

Het Nieuwe Jeruzalem staat dus niet zomaar voor een willekeurige nieuwe wereldbevolking. Het gaat om een nieuwe mensheid die de wereld zal bevolken, temidden deze nieuwe mensheid zal God wonen.

Deze nieuwe wereldbevolking wordt gevormd door, zegt vers 7, degene ‘die overwint’. ‘Die overwint’ verwijst terug naar de zendbrieven aan het begin van Openbaring. Daar worden de christenen, die hun leven lang aan het geloof vast blijven houden, als overwinnaars beschreven. De nieuwe wereld bevolking zal dus worden gevormd door gelovigen.

Het nieuwe Jeruzalem wordt dan ook in vers 2 de *bruid van het lam* genoemd. Dat is een veelzeggende naam. In het oude testament wordt naar Israël verwezen als de bruid van God. In het Nieuwe Testament worden de gemeente de *bruid* van Christus genoemd. Het nieuwe Jeruzalem, de bruid van het lam, dat zijn dus gelovigen.

Er zijn nog vele teksten te noemen die hier op wijzen. In 1 petrus 2 worden christenen dan ook ‘levende stenen’ genoemd die samen worden opgebouwd tot een geestelijk huis. In de Hebreeën brief wordt zelfs

expliciet gezegd dat wie geloofd daarmee nadert tot het hemelse Jeruzalem, dat is, zo legt de tekst daar uit, de gelovigen.

Paulus zegt in Efeze 2 dat de gemeente een bouwwerk is dat gebouwd wordt op de fundamenteën van de apostelen en profeten. En dat zien we dan ook terug in de beschrijving van het Nieuwe Jeruzalem, in het tweede deel van onze tekst. Op 21:14 bijvoorbeeld. Het nieuwe Jeruzalem heeft 12 fundamenteën en deze twaalf fundamenteën dragen de namen van de 12 apostelen. Daar is de nieuwe gemeenschap op gefundeerd, op wat de apostelen ons over Jezus verkondigden. Dit fundament van het nieuwe Jeruzalem is reeds gelegd. Het nieuwe Jeruzalem is dus al in aanbouw. Als christenen vormen wij nu al een geestelijke gemeenschap. Wij zijn nu al burgers van een rijk in de hemelen, daar vormen wij de levende stenen van het nieuwe Jeruzalem. Daarom ziet Johannes het nieuwe Jeruzalem ook neerdalen vanuit de hemel van God.

Het nieuwe Jeruzalem wordt ommuurd door een muur, met daarin 12 poorten. In die twaalf poorten staan 12 engelen. En deze engelen dragen de namen van de 12 stammen van Israël. De toegang tot de stad – loopt via deze poorten, loopt via Israël. De nieuwe gemeente is gebouwd op de verkondiging van het evangelie door de apostelen, maar de toegang tot deze gemeenschap is het jodendom, is Israël. Zoals Paulus het zegt: Het heil is uit de joden.

De 12 poorten zijn gericht naar alle 4 de windstreken, 3 naar het oosten, 3 naar het westen, zuiden en noorden. Dat drukt universaliteit in. De stad is open naar alle kanten van de wereld toe. Iedereen van over de hele wereld heen, van het oosten, westen, noorden of zuiden, is welkom in deze nieuwe gemeente. In deze nieuwe samenleving.

Toegang tot het hemels Jeruzalems

Ik heb reeds gewezen op vers 7 van het eerste deel – dat het de gelovigen zijn die deze nieuwe gemeente vormen. Dat de stad naar alle kanten toe open is, iedereen welkom is wil zeggen dat gods heil voor iedereen is: uit alle volken, rijk, arm, jong en oud. Maar het wil niet zeggen dat daarom *iedereen* toegang heeft tot deze stad. Het tweede deel spreekt het eerste deel niet tegen.

Vers 24 zegt duidelijk: Alleen de volken die zalig worden zullen de stad binnenkomen. Vers 27 vult ter verduidelijking nogmaals aan: dat zijn al wie geschreven is in het boek des levens van het lam.

Voor alle duidelijkheid: het ‘ingaan’ in deze stad moet niet worden opgevat alsof er een nieuwe hemel en nieuwe aarde zal zijn, met daarop een stad die je kunt wel of niet kunt binnengaan. Alsof er een groep mensen zou zijn die in het nieuwe Jeruzalem wonen, en een groep mensen die daarbuiten zou wonen. Nee, de nieuwe stad is heel duidelijk het beeld van de nieuwe gemeenschap die op die nieuwe hemel en aarde zal wonen, en het gaat erom wie dáar toegang toe krijgt, tot die nieuwe samenleving. Het toegang krijgen tot de stad betekent dan ook dat je *deel uitmaakt* van de stad zelf, want de stad zelf is het beeld voor alle gelovigen samen die de nieuwe wereld zullen bevolken.

Oordelen in Op 19-20

Om nog beter zicht op deze nieuwe werkelijkheid te krijgen is het goed om te kijken naar de context waarin deze hoofdstukken staan. De drie delen van H21-22 staan in verband met verschillende delen in de Openbaring en in de bijbel.

1) Nieuwe hemel/aarde	Nieuwe wereld	Eindoordeel H19/20
↓	↓	
2) Nieuwe Jeruzalem	Nieuwe samenleving	Babylon H17-18
↓	↓	zendbrieven H2/3
3) levensstroom/bomen	Nieuw leven	Paradijs Gen 1/2

Deel 1

Het eerste deel, de eerste 8 verzen van Openbaring 21 zijn heel nauw verbonden aan het gedeelte dat daaraan vooraf gaat. H20 vers 11-15. Daar lezen we over het eindoordeel voor de grote witte troon van God. De doden staan voor God en de boeken worden geopend. Daar lezen we allereerst dat de hemel en aarde wegvluchten. In het openingsvers van H21 lezen we vervolgens allereerst dat er een nieuwe hemel en aarde komt, omdat die oude er niet meer is. In het eindoordeel van H20 wordt tenslotte een deel van de mensheid in de poel des vuurs wordt geworpen. Het gaat daar over het oordeel over de ongelovigen. In ons gedeelte gaat het daar tegenover over het loon dat de gelovigen krijgen – in vers 7-8 gaat het om die mensen die het eeuwige leven beërven.

Het oordeel over de ongelovigen gaat vooraf aan de beloning voor de gelovigen. En niet alleen het oordeel over de ongelovigen gaat aan de

nieuwe hemel en aarde vooraf. Er gebeurt in die laatste hoofdstukken van Openbaring nog heel wat meer, voordat er eindelijk sprake is van een nieuwe hemel en aarde.

In die laatste hoofdstukken van Openbaring zien we het eindoordeel van God over alles, over de gehele oude werkelijkheid, over de hele wereld.

In H 19 wordt de anti-christ geoordeeld
Anti-christ in poel des vuurs (beest + profeet)

In H 20 wordt de satan geoordeeld
Satan in de poel des vuurs (draak)

In H 20-21 wordt de mensheid geoordeeld
Hier vindt een tweedeling plaats:
Ongelovigen → poel des vuurs (20:11-15)
Gelovigen → nieuwe hemel en aarde (H21:1-8)

Alleen hierin ligt al een geweldige boodschap, die we niet mogen missen: Voor de mensheid is er hoop! Voor de mensheid heeft God een uitweg gegeven, om onder dat eindoordeel uit te komen! Voor de antichrist is die uitkomst er niet, voor de satan niet, er is geen sprake van boeken die geopend worden... Christus en God strijden tegen hen, zij worden zonder meer in de poel des vuurs geworpen. Maar voor de mensheid... heeft God een bijzonder plan. Voor *niemand* is er redding – zelfs voor de schepping niet: de hemel en aarde vluchten weg voor de witte troon van God. Maar voor de mensheid blijkt er redding te zijn. Mensen – wat een heerlijke boodschap: God is voor ons allereerst een God van heil en niet van onheil.

Deel 2

We moeten verder – het tweede deel, het hemels Jeruzalem. De nieuwe hemel en aarde kenmerkt zich door deze nieuwe samenleving. Deze nieuwe samenleving is een wereldorde die in schril contrast staat met de oude wereldorde. De heilige stad Jeruzalem, staat lijnrecht tegenover de afgodstad Babylon. Beide tekstgedeelten in Openbaring beginnen ook met een exact zelfde zin. Dus in Openbaring worden deze twee wereldordes, twee maatschappijen ook heel duidelijk tegenover elkaar gezet. Het gaat om twee steden, beiden aangeduid als een vrouw, maar de ene is een hemelse bruid en de andere is de wereldse hoer.

Babylon – oordeel over de wereld / hoe ziet de wereld er nu uit?

In H 19 wordt de anti-christ geoordeeld
Anti-christ in poel des vuurs

In H 20 wordt de satan geoordeeld
Satan in de poel des vuurs

In H 20-21 wordt de mensheid geoordeeld
Hier vindt een tweedeling plaats:
Ongelovigen → poel des vuurs
Gelovigen → nieuwe hemel en aarde (H21:1-8)

Jeruzalem – loon vd gelovigen / hoe ziet de wereld er straks uit?

Overigens staat het hemelse Jeruzalem niet alleen tegenover het aardse babylon. Hoofdstuk 21 vormt ook de afsluiting van het boek Openbaring en sluit aan bij de opening van het boek. Het boek opent in H2/3 met de zendbrieven aan de gemeente. In 7 brieven vertelt Jezus daar hoe hij over zijn gemeente denkt. En daar is best wel wat mis mee. Maar de onvolmaakte gemeente daar staat tegenover de volmaakte gemeente hier in H21.

In de zendbrieven worden aan de gelovigen verschillende beloften gedaan. Elke brief sluit af met eenzelfde zin...wie overwint die zal ik geven...En dan volgt er een belofte. Het is de moeite waard om voor uzelf die beloften een keer op te schrijven en te vergelijken met het hemelse Jeruzalem. Alle beloften die daar gedaan worden, gaan hier in vervulling. Vers 7 wijst daar ook expliciet op: Wie overwint zal alles beërven! Ons als gemeente van christus wordt beloofd, dat als we aan Hem vasthouden we toegang krijgen tot het hemels Jeruzalem!

Deel 3

Het hemelse Jeruzalem verwijst dus terug naar het begin van de brief en sluit de Openbaring zo af. Het derde deel van onze tekst, H22:1-5 wijst niet terug naar waar Openbaring begonnen was, maar wijst zelfs terug naar het allereerste begin van de bijbel, naar het paradijs, en sluit in die zin de hele bijbel af.

Maar is er hier verschil tussen het paradijs in genesis en in Openbaring? Kijk – Babylon vormt duidelijk het tegenovergestelde van het hemelse Jeruzalem. De onvolmaakte gemeente staat tegenover de volmaakte gemeente. Maar zijn er ook verschillen tussen de eerste en tweede schepping aan te wijzen? De schepping in Genesis was goed. God zag alles wat hij gemaakt had en zag dat het zeer goed was.

Kan dat nog beter? Of gaan we in Openbaring 22 terug naar hoe het was in Genesis? Nee. Openbaring 22 biedt ons een nog mooier vooruitzicht.

Alles wat God geschapen had in Genesis, was zeer goed. Dat is waar. Maar niet van alles waarover we lezen in Genesis 1 wordt gezegd dat God het schiep. God schiep de hemel en de aarde. Maar dan staat er: Er lag duisternis op de vloed. Er staat niet dat God die duisternis schiep, of de zee (de vloed) schiep. De bijbel vertelt ons er niets over. De duisternis lag op de vloed – op zee. Er staat ook niet dat het goed was: God noemt het ‘woest en ledig’.

De eerste scheppingsdagen hebben vervolgens juist betrekking op deze twee dingen: de duisternis en de vloed.

Dag 1: God sprak: Er zij licht! En er was licht. Ook hier schiept God dus niet de duisternis. En het is opvallend, alleen van het licht zegt God: dat hij zag dat het goed was. Ook daar in Genesis 1 is de duisternis al het symbool van het kwaad, zoals in het nieuwe testament de satan ook vaak met de duisternis wordt geassocieerd of zo wordt genoemd. En God schiept het licht nou juist, om scheiding te maken met de duisternis. En daarmee is de schepping vanaf het eerste woord dus ook een woord van genade: Het gaat over een God die licht schiept en daarmee de duisternis een halt toeroept. Hij maakt scheiding tussen de duisternis en het licht. De duisternis noemt God nacht – het licht dag.

Maar God laat het daar niet bij. God roept de duisternis niet slechts een halt toe – in Christus, die het licht der wereld is – overwint God de duisternis ook. Toen Christus op de eerste dag der week opstond, begon daarmee de herschepping, begon God met het licht der wereld, dat daarmee de duisternis overwon.

En hier in de nieuwe schepping van hemel en aarde van Openbaring, daar vindt geen *scheiding* van licht en duisternis plaats, daar wordt de duisternis niet *overwonnen* – hier in Openbaring 21-22 is de duisternis geheel *teniet gedaan*. Er wordt expliciet tot tweemaal toe gezegd dat er geen nacht meer was....

Dat was scheppingsdag 1

Scheppingsdag 2.

God maakte het uitpansel in het midden van de wateren, en zo maakte hij een scheiding tussen de wateren die dan onder het uitpansel zijn en de wateren die boven het uitpansel zijn.

Er staat niet dat God de zee maakte.

De duisternis is een beeld van het kwaad, maar ook de zee is een negatief beeld in de bijbel. Bij ons vaak minder bekend. De duisternis lag op de vloed – en daarvan wordt door God gezegd dat het woest en ledig was. De vloed, de zee, de wateren, zij vormen in de bijbel het beeld van chaos, van de dood, van alles wat het leven in de weg staat. Wanneer God het uitspannel, de dampkring tussen de wateren onder en boven de aarde, op die tweede dag – dan staat daar ook niet ‘en God zag dat het goed was’. Het is de enige dag waar niet staat ‘en God zag dat het goed was’. God zegt pas op de derde dag, wanneer hij het droge creëert, wanneer hij leefruimte heeft gecreëerd voor mensen en dieren, dat het goed was.

Hetzelfde zien we terug bij de Israëlieten als ze uit Egypte trekken...de rode zee is daar een bedreiging voor hen...maar God baant een droog pad dwars door de zee heen voor de Israëlieten om te overleven. In Openbaring is de ‘zee’ ook de plek waar de antichrist – het beest uit de zee van Op 13 – vandaan komt.

Hier in de uiteindelijke nieuwe schepping, is dat het eerste wat er genoemd wordt: dat de zee er *niet meer is*. Ik zag een nieuwe hemel en aarde. En de zee was niet meer.

Dus of de nieuwe schepping en het nieuwe paradijs de eerste te boven gaat? Weldegelijk dus! Het is je haast niet voor te stellen – maar het wordt nog beter dan in de hof van Eden.

De zee was er niet meer.
De nacht was er niet meer.

Dit wijst ons op iets wat de kern gaat vormen van deze nieuwe werkelijkheid: De totale afwezigheid van het kwaad.

De zin komt overigens nog 2x voor in onze tekst.
De ‘zee’ was er niet meer
De ‘nacht’ was niet meer

Maar ook:
De ‘dood’ was er niet meer
De ‘vervloeking’ was er niet meer.

De oorzaak van het kwaad – de duisternis en zee – de satan en de antichrist zijn er niet meer. Dat is ook overeenkomstig met het oordeel wat zojuist in de hoofdstukken 19-20 is geschied. Daar is zowel de antichrist en de satan veroordeeld, in de poel des vuurs geworpen.

Maar God verwijdert niet alleen de oorzaak van het kwaad, maar doet ook de gevolgen van het kwaad te niet. De dood was een gevolg van het kwaad in de wereld. De mens ging mee in het kwaad en moest de dood sterven. Maar ook de dood is er niet meer in deze nieuwe wereld. Zij is als 3e in de poel des vuur geworpen.

En dan de laatste: er was geen vervloeking meer. Dat is nog een extra dimensie met een heel bijzonder belofte.

De *oorzaak* van het kwaad – de satan en de antichrist – zijn er niet meer.
De *gevolgen* van het kwaad: de dood zal er niet meer zijn.

Maar ook de vervloeking is er niet meer. Ooit was de mens de fout in gegaan. Daar om vervloekte God de mens en de aarde: De slang zou in het stof kruipen, met smart zou de vrouw kinderen baren, de man zou over haar heersen en de aarde zou doornen en distelen voortbrengen, en in het zweet van uw aanschijn zou de mens zijn brood eten, en de mens zou tot stof wederkeren...hij zou moeten sterven..

Maar God belooft ons dat er in die nieuwe schepping nooit meer een vervloeking zal zijn. Hij zal de aarde nooit weer vervloeken.

Er is dan ook iets bijzonders met de beschrijving van het nieuwe paradijs in vers 1-5 van h22. Er wordt wel gesproken over de stromen van levend water, zoals in de hof van eden een rivier stroomde, en er wordt wel gesproken over het geboomte des levens, zoals dat in de hof van Eden aanwezig was. Maar een ding ontbreekt: de boom van kennis van goed en kwaad. Die boom was er in de hof van eden – daar ging de mens de fout in wat leidde tot vervloeking. Maar in de nieuwe werkelijkheid is het kwaad zo tot in zijn diepste wortels uitgeroeid dat er zelfs de mogelijkheid tot het kwaad niet meer bestaat.

Totale afwezigheid van het kwaad, de gevolgen tot het kwaad, en de mogelijkheid tot het kwaad. Wat een werkelijkheid!

En waar de boom van kennis van goed en kwaad ontbreekt, daar wordt niet langer gesproken over 1 boom des levens, maar over het ‘geboomte’, over levensbomen in het meervoud. De boom zal staan aan de ene kant van de rivier, zowel als aan de andere kant.

En dat wijst ons al meer in de richting van de andere kant van de medaille van deze nieuwe werkelijkheid. De nieuwe werkelijkheid vindt haar kern niet alleen in de totale afwezigheid van het kwaad, maar ook in tegelijkertijd de volkomen aanwezigheid van God.

Dat zijn de kenmerken van de nieuwe werkelijkheid:

- 1) afwezigheid van het kwaad
- 2) aanwezigheid van God

2) aanwezigheid van God

Als iets de kern van deze nieuwe werkelijkheid vormt, dan is het wel deze aanwezigheid van God. Sterker nog: Het gaat niet alleen om Gods aanwezigheid, maar om de gemeenschap die er zal zijn tussen God en mens. Alleen al in de eerste acht verzen worden er drie beelden gegeven die allen op deze werkelijkheid wijzen.

Beeld	relatie mensen/God	mensen als:	God als:	gemeenschap
Jeruzalem	Bruid - Lam	gemeente	Christus als bruidegom	intimiteit
Tabernakel	volken - God	mensheid	God als Koning	leiding
Levensbron	zonen - God	individu	God als Vader	zorg

- a) Jeruzalem daalt neer als een bruid, versierd voor haar man
- b) Stem zegt: Tabernakel van God is bij de mensen....
- c) ik zal de dorstige geven uit de bron van het levenswater

In al deze beelden gaat het om gemeenschap tussen God en mens. Elk van deze 3 beelden werkt op een bijzondere manier uit met wat voor een gemeenschap tussen God en mensen wij te doen hebben.

Het eerste beeld: Jeruzalem.

Jerusalem is de bruid, de vrouw van het lam. Hier worden de gelovigen voorgesteld als 1 lichaam, als de gemeente van Christus. Ze vormt zijn bruid. Het gaat om hier om het beeld van gemeenschap tussen man en vrouw. Een beeld waar het gaat om intimiteit, om het liefhebben van de ander, gewoon om wie hij of zij is. Het gaat hier om de liefdesrelatie tussen

Christus en de gemeente. Los van alles wat Hij voor ons heeft gedaan, is Hij degene die wij liefhebben om wie Hij is.

In het tweede beeld, het beeld van de tabernakel, wordt het beeld nog uitgelegd met de volgende woorden: God zal bij de mensen wonen. Je zou dat nog letterlijker kunnen vertalen: God zal bij de mensen zijn tent, zijn tabernakel opslaan, en zij zullen zijn volken zijn, en Hij zal bij hen zijn als hun God.

Het beeld van de tabernakel neemt ons mee terug naar de woestijntijd, nadat de Israëlieten uit Egypte waren bevrijd. Ze kwamen aan bij de Sinaï. ...En ik hoor u praktisch allemaal al denken aan de 10 geboden die ze daar kregen. Toch gebeurde er daar iets boven op de Sinaï nog iets, wat nog belangrijker was, dan dat God de twee stenen tafelen aan Mozes meegaf – God toonde aan Mozes een afbeelding van de hemelse tabernakel, zodat Mozes daar deze op aarde kon namaken. In Exodus zijn er heel wat meer hoofdstukken gewijd aan de tabernakel dan aan de 10 geboden.

God legt het zelf uit in Exodus 29:

Ik zal de tent der samenkomst en het altaar heiligen, en Aäron en zijn zonen zal Ik heiligen om voor Mij het priesterambt te bekleden. **45** Ik zal in het midden van de Israëlieten wonen en Ik zal hun tot een God zijn. **46** En zij zullen weten, dat Ik, de HERE, hun God ben, die hen uit het land Egypte geleid heb, **opdat** Ik in hun midden wone; Ik ben de HERE, hun God

God bevrijdde de mensen niet uit Egypte – om zomaar ‘vrij’ te zijn. Hij bracht ze in de woestijn om daar in gemeenschap met God te leven. De bevrijding uit Egypte was niet het doel op zich – het was slechts het middel en de voorwaarde zodat God samen met deze mensen kon wonen, in 1 gemeenschap. Dat was Gods doel met Israël. Dat was Gods oorspronkelijke doel met de gehele mensheid. Daarom wordt er hier niet over de gelovigen gesproken als bruid van Christus, als de gemeente, maar er wordt gesproken over de mensheid het algemeen: God zal onder de mensen wonen. Dit was Gods oorspronkelijke doel met de mensheid.

God heeft dus veel meer op het oog dan onze verlossing van de zonde. De verlossing van de zonde, onze rechtvaardiging – heeft een groter doel: dat wij in eenheid, in verbondenheid, in gemeenschap met God zullen leven.

Wij zullen zijn volken zijn, Hij onze God. In de tabernakel ging het om Gods heerlijkheid die onder de mensen woonde. Ook een beeld dus van

intieme gemeenschap tussen God en mens. Het betekende ook zijn directe leiding als koning over zijn volk. Daarom is de tabernakel ook verbonden met de wetsgeving van de 10 geboden. God leiding via de wet hangt samen met zijn leiding in het leven van de mensheid.

Als het nieuwe Jeruzalem wordt beschreven zien we dit beeld van gemeenschap met God dan ook terug. Vers 11 zegt dat het nieuwe Jeruzalem de heerlijkheid van God had. Vers 22 zegt dat er geen tempel in de stad was, maar dat God zelf haar tempel was. God woont rechtsstreeks in het nieuw Jeruzalem, in de nieuwe samenleving. Er zijn geen muren meer van een tempel nodig om de mens te beschermen voor de directe aanwezigheid van God. God zal in ons midden wonen, zonder tussen muren.

Daarmee is de nieuwe gemeenschap zelf, de gelovigen zelf dus de woonplaats van God. De nieuwe gemeenschap zelf vormen de tempel waarin God woont. De tempel was opgebouwd uit de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen.

Van het heilig Jeruzalem worden afmetingen gegeven, en daaruit blijkt dat de stad een perfecte kubus vormt. 12.000 stadieën, dat is zo'n 2200 km, in de lengte, breedte en hoogte. In de bijbel wordt maar van 1 andere ruimte met nadruk gezegd dat het een volmaakt vierkante kubus was en moest zijn: namelijk het heilige der heiligen in de tabernakel, en het heilige der heiligen in de tempel. De gelovigen, de nieuwe gemeenschap worden niet slechts voorgesteld als 'de tempel', maar zij vormen het heilige der heiligen, zij zijn precies die plek waar God woont. Een beeld van uiterste intimiteit, direct contact met God, leiding van God.

En omdat God daar direct woont – gaat er in die nieuwe werkelijkheid iets in vervulling wat niet eerder mogelijk was. V4: wij zullen Gods aangezicht zien.

Er zou nog veel meer over te zeggen zijn – maar we moeten verder naar het derde beeld, daar ben ik nog niet apart op in gegaan. Het derde beeld is het beeld van de levensstroom. Een ieder die overwint mag daarvan drinken. God zal ons tot God zijn, en wij zijn zonen, zo zegt vers 7. Als we spreken over 'die overwint' dan gaat het om de individuele gelovige die overwint – die vasthoudt aan Jezus in zijn leven. Het gaat niet om de mensheid in het algemeen, het gaat niet om de gelovige die deel uitmaakt van de gemeente. Het gaat om u als gelovige. En voor elke gelovige ligt die gemeenschap

met God in het verschiet: Hij als Vader, wij ieder voor zich als zijn zoon of dochter.

Het beeld van God als een Vader dat draagt het beeld in zich van zorg voor ons, een Vader die ons voorziet van alle basisbehoeften om te leven. Zo is dat ook in dit beeld: God die ons van eten en drinken voorziet. De basisbehoeften om te kunnen leven. De levensstroom – water – en in H22 de levensbomen – eten. Om te kunnen overleven. God zorgt voor ons. Christus sprak al over het levende water, een ieder die daar van drinkt heeft het eeuwige leven. Het gaat om het water dat rechtsstreeks uit de troon van God en Lam zelf voorkomt. Zo ligt ons leven letterlijk in God.

Ik weet niet of wij altijd wel goed beseffen wat dit inhoudt. We spreken vaak over ‘het eeuwige leven’, maar hier wordt wel precies uitgetekend wat dat ‘eeuwige leven’ dan wel is.

Eeuwig leven

Het gaat om eenheid met God. In die gemeenschap met God als onze vader zullen wij leven, omdat hij ons dagelijks van water en voedsel zal voorzien. Van het levende water, en het levensbomen. In dit beeld ligt niet alleen gemeenschap en zorg, maar ook een heel sterk beeld van afhankelijkheid van God, om te kunnen leven, te kunnen overleven hebben we zijn zorg nodig.

Doordat God zelf voor ons zorgt, zullen wij eeuwig leven.

Ik weet niet hoe u over het ‘eeuwige leven’ denkt, maar ik denk dat vaak als volgt definiëren: Nu zijn wij sterfelijke mensen, na een jaar of 80 sterft ons lichaam. Van God ontvangen wij eeuwig leven, dan zijn wij onsterfelijk. Het eeuwig leven is dus iets wat we van God krijgen en wat we kunnen bezitten. Het is het cadeau van de onsterfelijkheid, en deze onsterfelijkheid kunnen we bezitten. Zo ‘hebben’ we het eeuwige leven.

Maar Openbaring 21-22 toont ons dat ‘eeuwig leven’ gewoon dat ‘het leven’ iets anders is. Dat ‘leven’ iets is dat wij nu niet in onszelf bezitten, maar dat wij nooit in onszelf zullen bezitten. Dat leven alleen bestaat in de gemeenschap met God, in de afhankelijkheid van God.

Dat was overigens in het paradijs niet anders. Het is niet zo dat de mens in het paradijs onsterfelijk was en als straf voor de zonde sterfelijk werd. De mens is als mens altijd sterfelijk geweest. De mens heeft namelijk *in*

zichzelf geen leven. Echter – in het paradijs leefde de mens in gemeenschap met God. Daarin lag ‘leven’ voor de mens. Dat werd ook duidelijk in de boom des levens. Zolang de mens at van het eten dat God hem gaf, zou Hij leven. Als door de zonde de relatie met God verboden wordt, wordt de mens niet plots ‘sterfelijk’. Maar als die relatie met God verbroken is – dan is ‘het leven’ al ten einde gekomen. Als beeld daarvan zien we in Genesis dat God de mens ook vervloekt en zegt dat hij ook daadwerkelijk lichamelijk zal sterven. Daarom wordt hem de toegang tot de levensboom ontzegd. Want wie daarvan eet – namelijk in de gemeenschap met God – die zal eeuwig leven.

Het eeuwig leven is niet een geschenk dat we in ontvangst kunnen nemen en dat we kunnen bezitten.

Het eeuwig leven is het geschenk van de gemeenschap met God zelf. In deze eenheid met Hem – daarin ligt leven. Zolang we in deze gemeenschap blijven zullen we altijd leven, want deze gemeenschap *is* leven. Als teken daarvan is er in die nieuwe stad weer sprake – net als in het paradijs, van die boom des levens (22:2). Door daarvan de blijven eten – door in die gemeenschap met God te blijven: daardoor worden wij genezen, daardoor blijven wij leven

Bewust of onbewust ervaren wij ‘leven in afhankelijkheid van God’ soms als een heel moeilijk gegeven in dit leven. We zien het al snel als een tussenoplossing – tot de voleiding. Je moet het volhouden tot het einde van dit leven. Straks zal dat allemaal verleden tijd zijn!

Maar deze afhankelijkheid van God – dát is nou juist het leven. Het is niet een tijdelijke oplossing tot de volmaaktheid begint. In die afhankelijkheid van God ligt het leven, dat *is* leven. Dat we nu al in afhankelijkheid van God mogen leven – dat is puur genieten. Dat is een stukje toekomstige volmaaktheid waar we nu alvast vooruit op mogen grijpen!

Werkelijkheid in Christus

En dat is waarom dit twee geweldig mooie hoofdstukken uit de bijbel zijn. Omdat wij nu *in* Christus reeds mogen vooruit grijpen op deze werkelijkheid.

Dit gedeelte is voor ons niet zomaar een mooie droom is. Het is niet een mooie stukje of gedeelte uit ons geloof. Het is de inhoud van ons geloof.

Het is niet een droom; maar de werkelijkheid
Het is niet de toekomst; Het is onze huidige realiteit.

Dat doet niets af aan de toekomstige vervulling van deze verzen,
Maar tot die tijd mogen we al wel in Christus genieten van de huidige
realiteit van deze verzen.

Elk vers van Openbaring 21 en 22 is voor ons reeds een feit in Christus.
Dáarom heeft dit bijbelgedeelte ons zoveel te zeggen. Niet omdat we er
verlangend naar uitkijken, maar omdat we weten dat zeker weten dat het
zal gebeuren. Daarom bieden deze verzen zo'n hoop aan ons leven, omdat
ze in Christus al een werkelijkheid zijn. Vanuit die werkelijkheid twifelen
we niet meer aan de vervulling ervan. Daarom zijn die hoofdstukken zo
mchtig mooi!

Weet u.... in Christus....
zijn wij reeds een nieuwe schepping...vers 1...het oude is voorbijgegaan,
het nieuwe is gekomen...

Zie verder document: Op. 21 realiteit in Christus!

“Wie overwint beërft dit alles”.....misschien weleens een stelling die u
angst aanjaagt...en wat dan als ik niet overwin?...maar u mag u *in*
Christus verzekerd weten dat deze nieuwe werkelijkheid ook voor u
bestemd is, want *in Christus* zijn wij *meer dan* overwinnaars!

Ilonka Terlouw
GROEI Meentkerk Huizen
9 November 2005